

## KİTAP DESTEK ÖDÜLÜ

### KAZIM ATEŞ

1963 yılında Çorum'da doğdu. Henüz 6 yaşındayken ailesi ile önce Ankara'ya, 1969 yılında ise halen yaşamını sürdürdüğü Avustralya'nın Melbourne şehrine göç etti. İlk, orta ve yüksek eğitimini Avustralya'da tamamladı. 1985'de Deakin Üniversitesi'nin Tercümanlık ve Sosyoloji bölümünden mezun olan Ateş, Melbourne Üniversitesi Ortadoğu Bilimleri bölümünde Arapça, Monash Üniversitesi'nde ise öğretmenlik eğitimi aldı. Çalışma hayatı boyunca değişik bakanlıklara bağlı hizmet birimlerinde tercüman ve danışman olarak çalıştı. Bir grup arkadaşıyla kurduğu ve Freshplus süpermarketler zincirinin de sahibi olan Pacific International şirketi ile ticari hayata atıldı. 1977 yılından itibaren çok sayıda ulusal ve uluslararası sivil toplum kuruluşunda gönüllü olarak hizmette bulundu. Çok sayıda dernek, vakıf, okul ve caminin kurucu üyeleri arasında yer aldı. Avustralya Türk toplumunu temsilen delege ve konuşmacı olarak uluslararası toplantılara katıldı. Uzun yıllardır gazete köşe-yazarlığı yapan ve radyoda yorumlarda bulunan Ateş, evli ve bir çocuk babasıdır.

## KÂĞITTAN UÇAK

(Kitaptan bir kesit)

...

Ö gün, annem bizi erkenden uyandırdı. Evde büyük bir telaş koptu. Bu telaşın benzeri bizde sadece bayramlarda yaşanırdı. Hâlbuki bugün bayram değildi. Annem bir yandan bizi, bir yandan da valizleri hazırlıyordu.

Bize en güzel elbiselerimizi giydirdi. Bu elbiseleri en son pasaport fotoğrafları çektiirmek için giyinmiştik. İsmail’le benimki aynıydı. Sadece rengi değışikti. Cemile en ufağımızdı. O da güzel elbiselerini giymişti.

Babam da anneme yardımcı oluyordu. Valizleri o da hazırlıyordu. Telaşın sebebini bize, “Bugün Avustralya’ya gidiyoruz.” diyerek açıklamaya çalıştı.

Avustralya mı? Orası çok uzaklarda olan yer değil miydi?

Uzun zamandan beri evimizde Avustralya ve Almanya’dan söz ediliyordu. Mahallemize zaman zaman Almanya’dan gelenler oluyordu. Çok güzel arabalar sürüyorlardı. Biz de mi o arabalara binecektik? Biz de mi o arabalarla gidecektik? Almanya çok uzakta bir yermiş. Çorum’dan dahi uzaktaymış. Avustralya ise Almanya’dan da uzakta olan bir yermiş.

Okullar yeni açılmıştı. Bütün arkadaşlarım okula başlamıştı. Ben başlamamıştım. Annem “Sen okula Avustralya’da

gideceksin” demişti. Demek ki Avustralya’ya gideceğimiz zaman yaklaşımtı.

Tombiş Ali’ye daha önce Avustralya’dan bahsetmiştim. “Bizim kâğıdımız çıktı, Avustralya’ya gidiyoruz.” demiştim. Ali de “Avustralya çok uzakta bir yer oğlum. Oraya gidemezsiniz.” demişti.

Ben de “Vallaha billaha gidiyoruz. Babam dedi.” karşılığını vermiştim.

Sonra Ali, Avustralya hakkında bildiklerini anlatmıştı: “Sen Avustralya’nın nerede olduğunu biliyor musun oğlum? Orası dünyanın sonunda! Orası gökle yerin birleştiği yer!”

Gökle yerin birleştiği yer mi? Yani bir noktaya varınca göğe elimizle dokunabilecek miyiz diye, düşünmüştüm. Bu, benim hayatta en çok yapmak istediğim şeyler arasındaydı. Gökyüzüne dokunabilmek... Yumuşak mı, serin mi hep merak etmiştim.

Almanya ve Avustralya yabancıların yaşadıkları yerlermiş. Oradakiler başka dil konuşuyormuş. Anlamak zormuş. Konuşmak zormuş. O ülkelerde herkes gençmiş. Yaşlı insan hiç yokmuş.

Fakat Avustralya dünyanın sonuymuş. Oradan ötesi yokmuş. Demek ki bu yüzden oraya, gökyüzüyle yeryüzünün birleştiği yer diyorlardı.

Göçmek bizim için yeni bir şey değildi. Daha önce de göçmüştük. Karacaören Köyü’nden Çorum’a, oradan da Ankara’ya. Şimdi de Avustralya’ya göç edecektik.